

Ročník 30

Číslo 7

1. 11. 2025

KAŽDÝ SVATÝ MÁ MINULOST. KAŽDÝ HŘÍŠNÍK MÁ BUDOUCNOST. **Oscar Wilde**

Drazí přátelé!

Před pár dny jsem sledoval večerní zprávy a hned na začátku byla zpráva o dopravních nehodách na třech různých místech, kde vyhaslo několik životů. Sám jsem řidič a podobné situace zažívám poměrně často. Jak křehký je náš lidský život. Člověk skutečně neví, zdali den, který prožívá, není zrovna jeho poslední. Nechci být skeptikem a strašákem, ale uvažování nad naší pomínutelností patří do atmosféry těchto dnů. Všichni jsme si vědomi, že v minutě narození do této časnosti se nám odpočítává čas. Bůh nám ho dal jako dar a pro každého je ušitý přesně na míru. Proto místo uvažování nad tím, kdy přijde ta poslední chvíle, je na místě spíše vnímat čas méhožití jako možnost naplnit každý okamžik něčím hodnotným. Dnes mnozí říkají, že se nudí. Co mám dělat? Ten život mě moc nebaví a nic mě už nebaví. Mnozí visí na sociálních sítích a netu a prostě jen zabíjejí čas. On teče, a hodně rychle, a já stárnu a život mně uniká jako písek mezi prsty. Proto je možná namísto se zastavit a položit si otázku, zdali jsou mé dny skutečně naplněny, a vůbec zdali plním to, co ode mě očekává Stvořitel? Jistě, člověk, který žije naplno, je mnohdy unavený a vyčerpaný, ale také spokojený a radostný, protože se neustále obohacuje tím, co vstupuje do jeho života. Je mírou, která přetéká, a to zasahuje také jeho okolí. Takže první myšlenka je žít život naplno.

V těchto dnech často přicházíme na hroby svých blízkých. Vzpomínáme na ty, kdo ještě před pár lety byli mezi námi a dnes jsou už mrtví. Je to přímá konfrontace se skutečností smrti. Může to na člověka působit depresivně, vyvolávat strach a smutek. Známe lidi, kteří se dokonce vyhýbají hřbitovu, protože je to psychicky ničící. Jistě, smrt je velká neznámá a všichni máme před ní respekt. Avšak také do tohoto prostoru proniká tajemství

víry. „Já jsem přemohl smrt,“ říká Ježíš velice jasně a v jeho moci a síle je naděje, že za hrobem mého blízkého je mnohem víc. Skrze hrob vidím na věčnost, a to je nesmírná útěcha. Můj život se nevypaří jak ranní rosa, ale v podstatné kvalitě a radosti pokračuje dál, tam, kde mi Bůh připravil místo. Proto na hrobech zapalujeme svíce, aby symbol světla dal najevo, že život našich zesnulých je naplněn ve věrnosti. Druhou myšlenkou se chceme povzbudit v naději a víře ve velké společenství, které Bůh shromáždí ve svém věčném království.

Chtěl bych se dotknout ještě jedné věci, která mě dost dlouho trápí. V poslední době přibývá civilních pohřbů, a co je ještě horší, případů, kdy žádný pohřeb není. Dokonce je množství lidí, které jsem duchovně připravoval na smrt, přijali svátosti, a následně se jim nedostane církevního rozloučení. Chápu, že pohřeb v dnešní době není levná záležitost. Také rozumím, že pozůstalí, kteří nebyli vedeni k víře, se mohou na církevních obřadech cítit trapně. Jsou různé okolnosti, které na to mají vliv. Ale na prvním místě si musíme uvědomit, že pokřtěný člověk patří navěky Kristu. Byl součástí společenství církve, a toto společenství se po jeho smrti za něho modlí, protože věří, že síla modlitby otvírá cestu k Boží lásce. Poslední dar, který můžu dát svému blízkému, je právě oběť pohřební mše svaté a modlitba společenství za jeho duši. Mějme proto odvahu a darujme svým blízkým důstojné rozloučení. V žádném případě tu nejde jenom o nějakou vnější ceremonii, především jde o modlitbu a povzbuzení. Vždyť křesťanský pohřeb je také setkáním těch, kteří jsou ještě na cestě a pro ně jsou určena slova naděje a povzbuzení v zármutku. Přeji vám požehnané dny, ať živý Pán naplní naše životy prozářeným pohledem na věčnost.

o. Marian

PRAŽSKÉ JEZULÁTKO – ZÁZRAKY

Množství vyslyšení modliteb k Pražskému Jezulátku je obrovské. Vděční ctitelé Dítěte Ježíše ze všech kontinentů svědčí o mnoha zázracích. Pražské Jezulátko není sice automatickou zárukou na vyslyšení jakýchkoli proseb, zároveň ale platí, co nám Ježíš v evangeliu říká: „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“ (Mt 7, 8) Platí též: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Mt 11, 28)

Šiřitelka úcty k Pražskému Jezulátku ctihodná Marie Elekta Ježíšova

Velkou ctitelkou Pražského Jezulátka byla karmelitánka Marie Elekta od Ježíše, která se v roce 1660 stala matkou představenou pražského kláštera při kostele sv. Josefa na Malé Straně. Ještě předtím karmelitkám vypomáhala s pracemi mimo klauzuru jistě Pražanka Marta Kropová. Její dcera zatoužila po vstupu do této řehole. Sestry karmelitky ji povzbuzovaly, aby se odhodlala učinit tento krok. Jednou donesly do hovorny obrázek Pražského Jezulátka, jenž se v klášteře těšil velké úctě, a přes mřížku si povídaly s dcerou Kropové. Ta prohlásila, že si vybere ženicha, který jí dá prsten nejdříve. Náhle se z prstíku Jezulátka (na obrázku!) smekl malý prsten a propadl mřížkou do klína užaslé dívky. Bylo rozhodnuto. Matka chtěla ještě nějaký čas pozdržet dceru u sebe doma, ta však onemocněla a zemřela... Událost prohloubila úctu karmelitek k Pražskému Jezulátku.

Matka Marie Elekta trpěla více nemocemi a zemřela 11. ledna 1663. Její utrpením zubožené tělo došlo po skonu velké proměny a stalo se svěžím. Z místa v klášteře, kde byla Marie Elekta pochována, vycházelo zářivé světlo. Po třech letech bylo Elektino tělo z vlhkého hrobu exhumováno a nalezeno neporušené. Neporušenost těla této karmelitky trvá dodnes s jedinou výjimkou – zhnědlou pleť a zčernalou tvář poté, co sestry její tělo omyly po exhumaci vonnými odvary. Klášter pražských karmelitek se stal druhým ohniskem šíření úcty k Pražskému Jezulátku – to je doprovází na všech dalších působištích v Čechách. Apomáhá.

Představená pražských karmelitek Marie od Všech svatých se v pašijovém týdnu roku 1739 ocitla na pokraji smrti. V úterý si položila na prsa Elektin obrázek s milostným Jezulátkem a za dva dny vstala z lůžka zcela zdravá.

Dvojnásobná záchrana v bouři

Zmíňme postavu velkého misionáře Pražského Jezulátka za hranicemi Českých zemí, otce Ildefonse od Obětování Panny Marie. Tento karmelitán, rodák z Broumova, složil slavné řádové sliby v roce 1711. Pro své ctnosti a horlivost se stal převorem v Praze, poté působil ve Vídni a od roku 1737 se dokonce stal generálním představeným řádu. Toto poslání vyžadovalo cestovat po karmelitánské řeholní rodině ve všech dostupných zemích. Stále s sebou nosil obrázek Pražského Jezulátka. Dvakrát se stalo, že jej při plavbě po Středozemním moři stihla silná bouře, kde se již loučil se životem, ale vždy vše zázračně bez úhony přečkal.

Novéna k Jezulátku pomáhá

V létě 1893 onemocnělo malé děvče zánětem mozkových blan. Následkem nemoci osleplelo, ohluchlo a oněmlo. Lékařská péče nepomáhala. Učitelka dívky vyzvala k pouti do kláštera karmelitek a k modlitbě před oltářem Pražského Jezulátka. Poutníci se před Jezulátkem začali modlit devítidenní nověnu. Pátý den došlo ke zlepšení, ale jazyk děvčete zůstal ochromený. Neustávali v modlitbách a devátý den se děvčátko zcela uzdravilo – navrátil se jí zrak, sluch i řeč.

Uzdravení rány na noze

Chudá žena v Německu trpěla velmi bolestivou ranou na noze, která jí bránila v chůzi. Její nejstarší desetiletý syn dostal jednou

feník. Řekl si, že ho použije na maminčinu léčbu. „Ježíšek určitě pomůže.“ Za peníze koupil obrázek Pražského Jezulátka. Doma radostně sdělil matce: „Maminko, přilož si obrázek na ránu, Ježíšek tě uzdraví.“ „To by bylo neuctivé,“ bránila se maminka. „Ne, mami, Ježíšek se jistě nebude zlobit, ale uzdraví tě, jako už uzdravil tolik jiných lidí.“ Matka se tedy přestala zdráhat a přiložila si obrázek na ránu. Nesnesitelné bolesti náhle přestaly a ženě se vrátilo zdraví.

Jezulátko ze starožitnictví

Pražské Jezulátko nekádruje druhé lidi, jako to dovedeme my. Jistému panu Jaroslavovi, který byl přesvědčeným komunistou, se ve druhé polovině 20. století narodil chlapec. Z nemocnice vzkázali, že pokud chce syna ještě vidět, ať hned přijde. Když se se slzami v očích vracel z nemocnice, ve výkladu starožitnictví uviděl malou sošku Ježíška. Vstoupil do krámu a koupil ji. Doma se před Ježíškem začal modlit. Prosil za záchranu syna. A dítě, kterému lékaři nedávali žádnou šanci, zázrakem přežilo!

Postav mi chrám!

Americká řeholnice Rita Antoinette Rizzo, známá jako Matka Angelika, založila ve státě Alabama v roce 1981 katolickou televizní síť EWTN. Sestry vysílaly v začátcích z provizorního studia v garáži kláštera. Postupně se mediální dílo začalo rozrůstat do celého světa, a když Matka Angelika sháněla podporu pro španělskou verzi EWTN, odjela v roce 1995 s několika řeholnicemi do Jižní Ameriky. Zastavily se také v Bogotě v Kolumbii ve svatyni Božského Jezulátka. Po mši svaté se Matka Angelika odebrala do malé boční kaple svěřit jejich misi Ježíškovi. Tiše stála a modlila se před obrazem Jezulátka – a tento obraz najednou ožil. „Postav mi chrám,“ oslovil ji Ježíšek, „a já pomůžu těm, kteří ti pomáhají.“ Dvě řeholní sestry, které byly s ní, nic neslyšely ani neviděly, ale Matka Angelika upadla do stavu hluboké extáze. Když se z něj konečně probudila, propukla v pláč. Po návratu do Alabamy se Matka Angelika podělila o tento zážitek s dalšími sestrami a ty začaly okamžitě hledat místo pro stavbu kostela. Brzy objevily pozemek s bývalou farmou severně od kláštera. Jakmile na něj Matka Angelika vkročila, pocítila silnou Boží přítomnost a pochopila, že se jedná o správné místo. Kostel Nejsvětější Svátosti se podařilo dokončit a otevřít v Jubilejním roce 2000. Kontakty Matky Angeliky s Božím Dítětem pokračovaly i později. Ježíšek se jí zjevoval i v jejím klášteře a občas spolu vedli kratší rozhovory. Poté, co Matka Angelika prodělala v roce 2001 mozkovou mrtvici, stáhla se do ústraní. Zemřela v 92 letech na velikonoční neděli 27. března v roce 2017.

Vděčnost indiánské ženy

Počátkem devadesátých let navštívila Prahu sedmdesátiletá babička se svým manželem a vnukem. Celý život toužila na vlastní oči spatřit Pražské Jezulátko a osobně Ježíškovi na tomto místě poděkovat za zázrak uzdravení. Až ve stáří na tuto děkovnou pout' ušetřila. V mládí ochrnula a byla upoutána na lůžko. Její vyhlídky, že ještě někdy bude chodit, byly mizivé. Jednou za ní ve snu přišlo Jezulátko a žena začala věřit v uzdravení. Modlila se k Ježíškovi a po čase si uvědomila, že se jí do nohou a potom i do celého těla navrací cit. Za několik týdnů byla úplně zdravá.

čerpáno z knihy *O mocném působení Dítěte Ježíše Pokračování v příštím čísle*

Pokud naprázdno maříš čas, znevažuješ dary Boží, přítomnost, kterou On, nekonečně dobrý, svěřuje tvé lásce.

sv. Pio z Pietrelciny

DOKONALÁ (KŘESŤANSKÁ) RODINA NEEXISTUJE

Žádná „správná křesťanská rodina“ neexistuje, protože neexistuje žádná vzorová rodina, již bychom se všichni měli podobat. Stejně jako neexistují dva naprosto stejní jedinci, neexistují ani dvě naprosto stejné rodiny. Každý člověk je povolán žít Boží lásku naprosto jedinečným způsobem. Svatí nejsou vzory, které bychom měli otrocky napodobovat, ale příklady, které je třeba svobodně následovat, a totéž platí i o rodinách. Pro Boha neexistuje žádná rodina „obecně“ či svatost „obecně“, pro něho tu jsou jen jednotlivé, nenahraditelné osoby, které má nadevšecko rád.

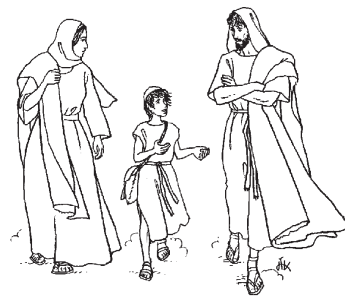
Ponecháme-li stranou Svatou rodinu, pak musíme říci, že žádná dokonalá rodina neexistuje. Nejsou tu na jedné straně rodiny dobré, a na druhé špatné. Jsou tu jen rodiny tvořené hříšnými lidmi, rodiny, které neustále potřebují spásu, uzdravení a odpuštění. V některých případech je to možná zřetelnější a některé rodiny jsou hříchem zasaženy víc než jiné, ale vždy je tomu tak.

Všechny rodiny jsou povolány ke svatosti. Jinými slovy: všechny jsou povolány k tomu, aby se jim od Boha dostalo posvěcení, k tomu, aby byly místem, kde se každý může stát svatým. Toto povolání se nás týká právě teď: Bůh nechce mou rodinu posvětit zítra či pozítří, ale dnes. Neříká mi: „Nejdřív dej svůj život do pořádku, smiř se s manželem, obrať se a pak mě budeš moci milovat.“ Naopak říká: „Nejdřív ze všeho se odevzdej mé lásce, odvaž se věřit v mé nekonečné milosrdenství. Uznej, že jsi hříšník, aby ses mohl uzdravit a být spasen, a já ti dám odvahu a sílu dát život do pořádku.“ Ne zítra, ale dnes volá Bůh rodiče, kteří by si zasloužili křesťanský vychovávat své děti: pro všechny rodiče je to poslání, které jim Bůh daroval. Žádný otec ani matka si důvěru, kterou jim Bůh prokazuje tím, že jim svěřuje to, co je mu nejdražší – jedno (nebo několik) ze svých dětí, nijak nezasloužili: je to dar, dar z nezištné lásky.

To samozřejmě neznamena, že mezi křesťanskou výchovou a životní volbou rodičů není žádná souvislost. Rodiče, kteří upřímně chtějí vychovávat své děti křesťanský, nutně jednoho dne zatouží po tom, dát svůj život do pořádku. Lukáš a Matylda nejprve požádali o křest svého dítěte a pak i o církevní sňatek: úvahy o tom, co s sebou nese křest, je totiž nasměrovaly k manželství. Příklad rodičů je jedním z nejmocnějších prostředků, jak dětem pomoci růst v Boží lásce; ne příklad dokonalých manželů, ale manželů, kteří si navzájem odpouštějí, a rodičů, kteří se nejprve sami snaží žít to, čemu učí své děti. Ať už jsme na své cestě k Bohu kdekoli, máme svým dětem jít příkladem jako hříšníci, kteří po pádu s Boží pomocí vždy znovu vstanou, neztrácejí odvahu a krácejí dál.

Skleslost má totiž políceno na všechny rodiče a všechny dříve či později dostihne. Často se dostaví dokonce ještě předtím, než se člověk do něčeho pustí. „K čemu to je, stejně to nikdy nedokážu...“ Může mít různé příčiny, které je potřeba rozpoznat, abychom jí nesesedli na lep. Skleslost je totiž ďábelská zbraň, s jejíž pomocí se nás zlý duch snaží odvrátit od Boží lásky.

Kdyby naše povolání být křesťanskými rodiči spočívalo na našich zásluhách, měli bychom spoustu důvodů si zoufat. Toto poslání nám však svěřil Bůh, když si za rodiče našich dětí vyvolil právě nás – a nikoho jiného. Ví, že jsme hříšníci, a přesto nás volá ke svatosti.

Christine Ponsardová

Víra v rodině

VŠICHNI SVATÍ

Když jsem byla malá, představovala jsem si, že svatý je někdo, kdo byl celý život strašně hodný, nikdy nezlobil, všechno dojídal, vždycky nosil papučky a ani jednou nezalhal o prohlášení skříňe kvůli vánočním dárkům. Po smrti šel rovnou do nebe a tam se mu nad hlavou udělalo takové to svítící kolečko, svatozář. Bylo mi jasné, že nemám šanci.

Později jsem už věděla, že to tak asi není, ale beztak mi nebylo jasné, co to ta svatost je. Mé myšlenky vždycky sklouzly někam k té bezhříšné dokonalosti a ta mi připadala pro normálního člověka nedostupná. Neznala jsem nikoho, kdo by takový dokázal být, což mi logicky vysvětlovalo, proč těch svatých je tak málo. Myslela jsem si, že je jich přibližně 350 jako dnů v roce a každý den má jeden z nich svátek, a to ještě některé dny jsou Vánoce a Hromnice a tak. Svátek všech svatých se zdál být dobrým nápadem, protože to mohou slavit dohromady a nikomu nemusí být líto, že on zrovna svátek nemá.

Teprve když jsem začala číst Bibli, mohla jsem své představy o tom, kdo je svatý, poopravit. Svatý znamená vydaný Bohu. Zavonělo mi to. Čím víc jsem ochotná naslouchat Božímu vedení a podrobovat se mu, čím raději hledám Boží vůli a těší mne, co Bůh má rád, čím častěji čerpám sílu, potvrzení a lásku od něj, tím jsem svatější. Jestli tomu dobře rozumím, znamená to, že jsem víc jeho. Evidentně jde o proces, nelze být trvale plná Boha okamžitě, což člověku přinese úlevu, protože by si na to netroufl. Vypadá to nadějně, že? Čím jsem starší, tím méně mi svatost připadá nedostupná a nedosažitelná. Naopak mi připadá jako to nejdůležitější, o co má smysl usilovat. S tím svítícím kolečkem nad hlavou teda nevím, ale jinak si věřím.

Hana Pinknerová Být blíž

DĚTI JSOU JEN PŮJČKOU

Děti nám Bůh jen půjčil.

Půjčil, abychom si prošli intenzivním kurzem.

Kurzem, jak milovat někoho víc než sebe,
jak změnit naše nejhorší chyby,
abychom dítěti dali lepší příklad.

A naučili se mít odvahu.

Ano, to je ono!

Být matkou nebo otcem je akt nejvyšší odvahy,
který můžete udělat, protože to znamená,
že se stáváte přístupní jiným druhem bolesti,
v nejistotě a strachu ze ztráty někoho,
kdo je vámi tak milovaný.

Děti nejsou naše, jsou jen půjčkou.

Jsou tím nejvyšším a nejužasnějším úvěrem,
protože naše děti jsou jen naše,
dokud se neumí postarat o sebe.

Potom už patří jejich životu, jejich rodinám.

Bůh vždy žehná děti,
protože my jsme už nimi požehnání...

Ne porodem se žena stává matkou, ale tehdy, když dítě dobře vychová.

sv. Jan Zlatoústý

Podzimní zamyšlení

Podzim hýří všemi barvami a listí se pomalu tiše snáší k zemi. Sklidili jsme poslední úrodu, pole a zahrady osiřely a pomalu se připravujeme na blížící se zimu. A v tomto sychravém období si připomínáme dva důležité svátky. Připomínáme si Slavnost Všech svátých a Památku zesnulých, lidově řečeno svátek Dušiček. Připomínáme si Slavnost Všech svatých, známých i neznámých, těch, kdo se už radují ve věčné slávě. Na svátek Dušiček vzpomínáme na všechny naše blízké, zdobíme hroby, rozsvěcujeme svíce, které nám připomínají vzkrísšeného Ježíše Krista, a v modlitbách prosíme za ně a vzpomínáme na ně. Je to také příležitost, abychom děkovali za jejich život, a pokud byly mezi námi nějaké neshody a zranění, abychom dokázali odpustit. Je mnohem lepší, když toto dokážeme udělat ještě v životě, ale u Boha není nic nemožné.

Podzimní hřbitovy rozkvetou nádhernými květinami a věnci a hřbitovy se rozzáří tisíci světly svící. Toto svědčí o tom, že úcta k zemřelým spojuje svět věřících i s těmi, kteří se k žádnému náboženství nehlásí. Na otázky života a smrti si musíme hledat odpovědi jedni i druhí. Co je to vlastně smrt? Jde o okamžik nebo trvalý stav? Máme se na smrt připravovat, nebo na ni spíše nemyslet? Otázky související s umíráním a se smrtí si musíme odpovědět každý. Téma smrti a lidské konečnosti je jednou z důležitých otázek, které se objevují od počátku lidských dějin. Pro nás, kteří věříme v Boha, je naděje, protože jedním z hlavních poselství Bible i pro dnešní dobu je ujištění, že se nemusíme bát budoucnosti, že Bůh je Pánem dějin. Ujištění, že budoucnost má jméno, a tím jménem je Boží království. My lidé máme každou chvíli z něčeho strach. Proto potřebujeme stále znovu slyšet větu, která se v Bibli nejčastěji opakuje: „Neboj se!“ A možná to potřebujeme slyšet víc než cokoli jiného. Zvláště v neklidných dobách, jako je ta naše. Radostná zpráva evangelia nám říká: „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.*“ (Jan 3,16-17) Bůh dává svého Syna, abychom my měli život věčný. Proto věříme, že smrtí je náš život na této zemi ukončen, ale vstaneme k věčnému životu.

Ježíš nám dal další příslib: „*Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků: kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte. – Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14, 1-5.6). Boží slovo nás ujišťuje, že se nemusíme bát. Ujišťuje nás o veliké Boží lásce. Jak žít, abychom dobře prožili svůj život, musíme se umět rozhodovat, zda ho chci prožít s Bohem, nebo si o něm chci rozhodovat sám. Zda chci prožít svůj život ve vděčnosti, budu spokojený s tím, co mám, nebo budu reptat a budu stále nespokojený. Když začneme Bohu za všechno děkovat, otevrou se naše oči a vidíme jak úžasný je Bůh, jak všechno stvořil, aby člověk mohl přebývat na této zemi. Jak úžasný dal všemu řád od nejmenšího semínka, až po celý vesmír. Začneme vnímat, že Bůh je náš Otec a nekonečně nás miluje. Pro naši záchranu dává svého Syna, abychom měli nový život a měli ho v hojnosti. Ujišťuje nás, že ať se děje cokoli, On nás neopustí. To my občas ztrácíme důvěru, když se věci nedějí tak, jak bychom si to my představovali. Je na nás, jak se každý den rozhodneme, zda poděkujeme každé ráno, že jsme se probudili do nového dne a s důvěrou mu odevzdáme celý den, každou práci a rozhodnutí, které na nás čeká, a prosíme o pomoc a sílu. Sama jsem vždy překvapena, že Bůh

mi opravdu dává sílu a pomoc. Jde jenom o důvěru. Často, když se za něco modlíme a zdá se nám, že nás Bůh nevyslyšel, po čase zjistíme, že Bůh naši prosbu vyplnil, ale jinak než jsme si to my představovali, a že je to pro nás mnohem lepší.

Další důležitou věcí v našem životě je umět odpouštět, a také prosit za odpuštění, když jsme my někomu ublížili. Nechat se smířit s Bohem i s lidmi. Také je moc důležité žehnat. Když žehnáme, svoláváme dobro, aby Bůh požehnal nám i všemu, co konáme a všem lidem.

Ježíš čeká, až mu otevřeme své srdce, aby On mohl vstoupit. Jak také říká Boží slovo: „*Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něj příbytek.*“ (Jan 14,23). Prosme Ducha Svatého, abychom se dokázali vždy správně rozhodnout.

Abychom se v životě mohli rozhodnout, musíme projít cestou, kterou nazýváme rozlišování. Jeho nepostrádatelnou součástí je také znalost vlastního životního příběhu. Náš život je to nejcennější „knihou“, kterou jsme dostali. Mnozí ji nečtou nebo ji čtou příliš pozdě. A přesto právě v této knize člověk najde to, co zbytečně hledá jinde. Svatý Augustin, velký hledač pravdy, to pochopil právě díky tomu, že znovu četl svůj život a všiml si v něm tichých a nenápadných, ale rozhodných kroků Pánovy přítomnosti. Proto vyzývá ke kultivaci vnitřního života, aby člověk našel to, co hledá. „*Přečtěte si svůj život. Přečtěte si v sobě, jaká byla vaše cesta. S klidem. Navraťte se do sebe.*“ Rozlišování vždy zasazuje myšlenky do souvislosti: Odkud tato myšlenka, tento pocit pochází? Kam mě zavede to, o čem přemýšlím? Setkal jsem se s tím už někdy jindy? Co mi tím chce život říct? Zastavit se znamená rozpoznat; je to sbírání těch vzácných a skrytých perel, které Pán rozptýlil na naší půdě. Dobro je skromné a skryté, vyžaduje pomalé a neustálé prohlubování. Protože Boží styl je diskretní: Bůh rád chodí skrytě, nenápadně, nevnučuje se: je jako vzduch, který dýcháme, nevidíme ho, ale díky němu žijeme, a uvědomujeme si ho, až když nám chybí.

Když si zvykneme znovu číst svůj vlastní život, zaostřujeme svůj zrak a můžeme si všimnout malých zázraků, které pro nás dobrý Bůh každý den koná. Když jsme pozorní, osvobozuje nás od stereotypů. Moudrost říká, že člověk, který nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat. Pokud neznáme cestu, kterou jsme šli, chodíme v kruhu. Můžeme si položit otázku: Řekl jsem někdy někomu o mém životě? Je to jedna z nejkrásnějších a nejintimnějších forem komunikace mezi partnery. Umožňuje objevovat věci dosud neznámé, malé a prosté, ale jak říká evangelium, právě z malých věcí se rodí věci velké. Také životy svatých jsou cennou pomůckou při rozpoznávání Božího stylu ve vlastním životě. Umožňuje poznat Boží způsob jednání. Vědět, co se v nás děje, poznávat a být pozorný. Rozlišování je čtení dobrých a temných časů, všech útěch i neútěch, které prožíváme v průběhu života. Srdce k nám mluví o Bohu a my se musíme naučit rozumět jeho řeči. Zeptejme se sami sebe například na konci dne: Co se dnes stalo v mém srdci? Co mi přineslo radost? Co mi přineslo smutek? Odevzdal jsem všechny své plány Bohu a dokázal jsem prosit o pomoc? Tak se naučíme rozlišovat, co se děje v našem nitru. Ptát se, co jsem udělal dobrého, co jsem udělal pro druhé, zda jsem dokázal odpustit, nebo se omluvit, nebo někoho potěšit atd. To bude naše příprava na chvíli, až se po smrti setkáme se svým Pánem.

Ludmila D.

Když syn opustí své rodiče, protože je poslušný svému povolání, Ježíš Kristus zaujme jeho místo v rodině.

sv. Jan Bosco

NIKOLKA

Poznala jsem to krásné děvčátko na jaře roku 1993. Z Kyjova do Blatnice se nastěhovalo se svojí maminkou a jejím novým přítelem. Dítě vážně onemocnělo a přítel je opustil. Dodala jsem si odvahu a šla je navštívit. Vzala jsem zavařenou šťávu z hroznů, plnou vitamínů, a nabídla pomoc mamince. Vděčně ji přijala. Tak začalo naše přátelství s Nikolkou, šestiletou dívenkou s diagnózou akutní myeloidní leukémie. Chodila jsem za ní denně, četla jsem jí, povídaly jsme si a promítaly na dveře pokryté bílým prostěradlem diapozitivy s příběhem o černouškově, který se jmenoval Bambo a do jehož vesnice přijeli misionáři.

I když rodina vážný zdravotní stav Nikolce tajila, přesto si vnímavé děvčátko otázky o smyslu a konci života pokládalo, jen jimi nechťelo svoje nejbližší zraňovat. Ale se mnou Nikolka mohla mluvit otevřeně. Příběh o Bambovi, malém chlapci z Afriky, jí na mnohé věci dával odpovědi. Pořád dokola chtěla promítat díl, kde Bambovi po uštknutí jedovatého hada zemře malý bratr a mluví se tam prostě a jednoduše o tom, že život smrtí nekončí. Chtěla se pořád ujišťovat, že je to pravda. Mrazilo mě z jejích otázek, opatrně jsem volila slova, dělila se o naději.

Jednou měla Nikolka velké bolesti, držela se za břicho, otočená na boku, čelem ke stěně. Prosila mě, abychom si opět promítaly o Bambovi. Posunovala na ovladači diapozitivy. Nevadilo jí, že nevidí obraz, chtěla jen slyšet celý ten příběh, který vyprávěl o životě po životě, o lásce a o nebi.

Pracovala jsem ve Veselí nad Moravou ve školce a hned po práci chodila s Nikolkou, do toho jsem se připravovala na maturitu na Střední pedagogické škole v Kroměříži a moc jsem tomu učení v posledních měsících nedávala, nebyl čas. Psala jsem o tom Ladislavovi (P. Ladislav Kubíček), aby na mě myslel, že potřebuji tu maturitu udělat, ale zároveň nesmím propást ani jedinou chvíli s Nikolkou, z jejího vzácného času. Seděla jsem u ní několik hodin denně a její maminka si tak mohla trochu odpočinout od nepřetržité péče o nemocné dítě.

P. Ladislav mi napsal větu, kterou si od té doby často připomínám: „Pokud dáváš přednost lásce, všechno je dopředu vyžehlené.“

Za Nikolkou často jezdil i její tatínek, velmi něžně o ni pečoval, a když jsem to viděla, říkala jsem si, že bych jednou chtěla tak obětavého muže. Ani ve snu by mě tenkrát nenapadlo, co se odehraje o rok později.

V úterý 22. června 1993 jsem přišla ze školy a zazvonila u nás

Nikolčina maminka. Nikolka před chvílí doma zemřela. Jestli ji chci vidět, mám za ní přijít, nabídla. Neváhala jsem ani minutu. Na posteli ležela krásná dívenka, ruce měla lehce přes sebe, v bledém obličejí se zračil pokoj. Vysvobození z velkého utrpení, utěšovala jsem se přes slzy. Pohladila jsem tu tvář bez života, udělala křížek na studené čelo. Přijela pohřební služba a zřízenec se omlouval, nevěděl, že zemřelo dítě, vzal rakev pro dospělého člověka. Nemohl se s ní v úzké chodbě domu vytočit, vadila mu i polička ve zdi na chodbě. Nikolčin tatínek ji vyrvál ze zdi jedním trhnutím.

V obřadní síni v Kyjově jsem na posledním rozloučení přednesla modlitbu:

Pane, mluvíme o naději, a jsme plni skleslosti.

Mluvíme o víře, a jsme plni pochybností.

Mluvíme o následování, a naše cesta je jen pokulháváním.

Mluvíme o tvém příchodu na konci časů, a ubytováváme se zde tak pevně, jako bychom neměli nikdy odejít.

Pane, slyš naše přiznání a odpusť nám naši malověrnost.

Odpusť nám, že i přes tvá svědectví bývá pro nás pohřeb pohřbem a hrob hrobem.

Daruj nám víru a pokoru, Pane, daruj nám tvůj pokoj a mír.

MUDr. Josef Koutecký, zakladatel dětské onkologie u nás, velmi moudrý a laskavý muž, v roce 2017 v pořadu České televize Hyde Park řekl, že v medicíně jsou slova a doteky často víc než injekce nebo dávka záření. Pracoval celý život nejen s onkologicky nemocnými dětmi, které na začátku jeho kariéry ve vysokém procentu umíraly, ale i s jejich rodinami. Na otázku redaktora Daniela Stacha, jak si jako hluboce věřící člověk vysvětluje, že Bůh dopouští utrpení dětí, a jak si odpovídá na tyto otázky, řekl: „Já jsem si neodpovídal, jestli Bůh dopustil nebo nedopustil. Prostě to tak bylo. Já po otázkách, na které není odpověď, nepátrám. Takové si nekladu. Proto jsem věřící. Kdybych nevěřil, tak bych si mohl takové otázky položit, ale odpovědět bych si nikdy neuměl. Na všechny otázky nenajdeme nikdy odpověď. A jak jsem se s tím vyrovnával, že mi umíraly děti? Bylo mi darováno to požehnání vnímat krásu. To můj život usměrnilo. Dalo mu řád. Já jsem člověk řádu, rituálů. To mi pomohlo překonat i ty těžké chvíle, které jsem prožíval i se svými pacienty a jejich rodiči.“

Nikolčina maminka se odstěhovala a zařídila si život po svém. A s jejím tatínkem jsme si za rok od Nikolčiny smrti na Svatém Antonínku slíbili lásku, úctu a věrnost. Na oltáři v té chvíli hořela svíčka u fotografie krásného děvčátka, se kterým jsme se museli na tomto světě rozloučit, aby ji Někdo jiný mohl někde jinde přivítat.

Můžeme někoho ztratit, když víme, kde je?

Jana Ilčíková Nes světlo, Jano!

DUŠIČKY

Dušičky jsou den vzpomínání na všechny zesnulé lidi. Je to den smutný nebo veselý? Co o tom rozhoduje? Když si všímám davů s věnci a svíčkami, které míří na hřbitov, nezdá se mi, že by lidi šli nějak vzpomínat. Daleko častěji z nich mám dojem, že jdou splnit jakousi společenskou povinnost. Co by lidi řekli, kdybychom měli na dušičky holý hrob? Já raději vzpomínám. Rozsvítím si svíčku doma, i chryzantémy mohou být, a připomínám si blízké lidi, kteří mne předešli na věčnost.

Na některé zesnulé vzpomínám vždycky ráda. Mívám u toho pocit hřejivého tepla u srdce a mimoděk se usmívám. Před očima mi plynou jako na filmovém plátně situace, scény, dialogy nebo portréty milého člověka. Vybavuje se mi, jak mne ovlivnil, co dobrého jsem se naučila, kolik inspirace pro můj život ten člověk znamenal. Mám chuť otevřít stará alba a hledat společné fotky. Odesílám tiché vzpomínky, jako kdybych foukla do bublifuku. Ať letí symbolicky za ním. Můj život je bohatší o to, co jsem díky tomuto člověku přijala, a ani to, že nyní žije někde v jiné dimenzi, z mého pocitu bohatství nemůže nic ubrat. Osobně tu už sice není, ale otisk své osobnosti ve mně zanechal.

Při vzpomínce na jiné zesnulé lidi se tak trochu ošívám. Hřejivé teplo necítím, obrazy a děje, které se promítají mému vnitřnímu zraku, nechci vidět, vlastně nechci vzpomínat. Říkám si, copak,

neodpustila jsem něco? Jaká stará jizva se to ozývá? Pokud mě něco napadne, poprosím Boha, aby tu vzpomínku uzdravil. To umí jen on. Já odpustím, Bůh uzdravuje. Někdy u té operace i slzu uroním, ale na tom není nic špatného, to k procesu hojení ran patří.

Tento zvláštní svátek je vlastně moc užitečnou příležitostí posunout se ve svém duchovním životě zase o něco blíž ke svobodě, radosti a zdroji věčné lásky.

Hana Pinknerová Být blíž

SÁŘIN DÁREK

U vchodu do školy se vytvořila velká skupina matek, které čekaly na své děti. Předmětem hovoru byly samozřejmě ony. „Moje malá holčička kreslí neuvěřitelné obrázky!“ řekla jedna z nich. „Jen si pomyslete, můj Fabio poráží svého otce v šachách!“ prohlásila jiná. „Moje holčička se naučila pracovat s počítačem mnohem lépe než já!“ Zdálo se, že všichni mají výjimečné děti. Jen jedna matka mlčela. Dávaly se na ni s nejasnou zvědavostí. Řekla: „Moje Sára umí jedinou věc: umí žasnout. Přede vším se zastavuje a s otevřenou náručí říká: Mami, to je krásné!“

Pocit úžasu a vděčnosti je prvním krokem ke šťastnému životu.

Bruno Ferrero Lék pro duši

Jeden z nejpodstatnějších skutků lásky je snášet bližního.

sv. Vincenc z Pauly

VŠICHNI, NEBO NIKDO

Četba o svatých hrdinech je duchovní stravou nás bohoslovců a řeholníků od začátku naší formace až do konce našich dní. Stále znovu se ke svatým, zvláště těm kanonizovaným, vracíme, jsou naším denním chlebičkem, bez četby jejich životopisů, děl, legend bychom byli tak trochu jako tělo bez ruky nebo loď bez plachty. Všednodenní liturgie je takových gerojů plná – když kněží nevědí, o čem kázat, vygooglí si podrobný životopis světce na daný den, přečtou ho s náležitým květnatým komentářem místo kázání a mají hotovo. Sochy svatých lemuji mosty, aleje, jsou jich plné kostely, Nepomučtí, Rochové, Václavové a Mikulášové se tyčí na sloupech uprostřed náměstí. Ve zdevastovaných kostelích v někdejších katolických krajích jsou jich plné sakristie, dnes už spíš jako haraburdí z minulosti, svážené z vykradených kostelů s vylámanými dveřmi a omlácenými portály.

Co s tím, jak se stát svatým ve společenství – a jak to nakonec dotáhnout až na oltář? Historie nám nabízí velké vzory, ale individuální a individualistická cesta ke spáse je v čase všeobecného ohrožení vlastně tak trochu církevním anachronismem. Stále znovu kanonizujeme osamělé hrdiny víry, duchovní atlety, vítěze, zatímco komunity „utřely“. Současná svatost už ale nemůže spočívat jen v tom, že to urveme na vlastní pěst, že budeme hrát „na sebe“ a sami vystoupáme do nebe, že budeme nazírat a kontemplantovat Boží Trojici a radovat se v osobním štěstí.

Velké postavy středověku i novověku jsou nám dnes zvláštním způsobem nedostupné a už naprostou většinu lidí neoslovují. Reformovaly církev zdola službou chudým, bosýma nohama, žebrotou nebo vynikajícím učením. Nebraly si mikrofony, nepřivazovaly se ke stromům nebo k velrybářským lodím, chudého a milosrdného Krista hlásaly svou vlastní chudobou a svým vlastním milosrdenstvím. Svým osobním hrdinstvím a spiritualitou kázaly tiše o pokoře vůči stvoření, o účtě ke každému tvorů, o nesmyslnosti honby za ziskem.

Jako by už ale tahle cesta osobního příkladu svatosti dnes nestačila. Všechny osobní hříchy každého člověka na planetě se staly globálními. Moje stravování, moje plýtvání vodou, teplem, energií, moje ježdění autem se spalovacím motorem za nákupy nebo k moři, mé létání letadlem na pláž na Mallorcu se stalo ohrožením pro celou planetu. Když jím hovězí, mám výčitky svědomí, protože stáda dobytka určeného na porážku někde v Argentině zahlcují celou planetu metanem. Když si oblékám tílko nebo trenýrky, myslím na otrockou práci v bangladéšských textilkách. Když sahám po mobilu, vzpomínám na čínské otrokářské montovny, v nichž lidé pracují celé dny i o víkendy bez přestávky a žijí jako v koncentráku. Svatost Kláry, Františka, Dominika nebo Anežky se proměnila ve svatost lidí, kteří myslí na Boha a zachovávají jeho planetu. Z planety se nestal bůh, ale bez Boha a úcty k jeho stvoření zahyneme. Dnes už nestačí pomodlit se za chudé nebo pronásledované křesťany, už při této modlitbě cítíme, jak je to falešné a hloupé, když si žijeme jako prasata v žitě a modlíme se přitom za potřebné. Pane, dej chléb těm, kteří ho nemají, říkáme s pohledem k nebi a usedáme k vepřovému řízku s bramborovým salátem při zapnuté televizi, kde běží záběry z války. Všichni se dnes musíme stát Františky a Klárami, nebo tu zítra nebudeme.

Bože, když se dívám vzhůru, vidím tebe, když pohlédnu dolů, nevidím nic jiného než zase tebe. Pohlédnu-li doprava, všude, kam dosáhne moje fantazie, jsi ty, a tam, kde nejsi, vnímám jen nedostatek tebe. Proměňuj můj pohled na lidi a věci stvořené tak, abych nepřehlížel potřebné a lidi v jakékoli nouzi. Abych tě viděl i tam, kde tě ostatní nevidí, abych tě slyšel v každém hlasu člověka, ptáka, žáby – a nečekal jen, až zazní hlas polnice.

Zdeněk Jančařík Čerstvá voda pro duši

SRDCE NEJSTARŠÍHO STROMU

Nejstarší strom na světě, konkrétně fitzroya cypřišovitá, roste na okraji rokle v lese v jihochilské oblasti Los Ríos, 800 kilometrů jižně od hlavního města Santiaga de Chile. Jeho kmen má průměr čtyři metry a dosahuje výšky 28 metrů. „Je jediný, který přežil, neexistuje žádný jiný, který by žil tak dlouho,“ řekl Antonio Lara, výzkumník z chilské Austral University, který je součástí týmu, jež zkoumá stáří stromu. V roce 2020 se podařilo extrahovat vzorek z „pradědečka“, jak se stromu přezdívá, pomocí nejdelší ruční vrtačky, která existuje, ale do středu stromu se odborníci nedostali. Vědci odhalili, že jejich vzorek je starý 2400 let. S využitím modelu pak zjistili, že strom by mohl být starý víc než pět tisíc let. Pokud se to potvrdí, byl by tak ještě starší než kalifornská borovice zvaná Metuzalém. Studie vyvolala mezi vědci úžas. Nejde však o pouhou soutěž o zápis do knihy rekordů. Strom v sobě nese cenné informace o životě na planetě Zemi. „Starodávné stromy mají velmi zvláštní historii, jsou symbolem rezistence a adaptace. Jsou to nejlepší sportovci přírody,“ řekl jeden z vědců studujících tento strom, Jonathan Barichivich. Z letokruhů stromu lze vyčíst ledacos, například které roky byly suché, včetně nejsilnějšího otřesu v historii, který tuto oblast zasáhl v roce 1960. Strom – praděd je tedy považován za časovou kapsli, která může nabídnout oko do minulosti. „Pokud tyto stromy zmizí, zmizí také důležité svědectví o tom, jak se život přizpůsobuje změnám na planetě,“ řekl Barichivich.

Pane, dopřej mi, abych ani ve stáří nemluvil o nemocech, slabostech, handicapech spojených se stářím a stárnutím, ale abych rozdával naději, radost a snad i trochu té moudrosti, která mi i na prahu stáří chybí.

Zdeněk Jančařík Čerstvá voda pro duši

DUŠIČKOVÉ ODPUSTKY

Co můžeme udělat pro naše zemřelé aneb Odpustky pro duše v očistci (tj. odpuštění trestů za hříchy):

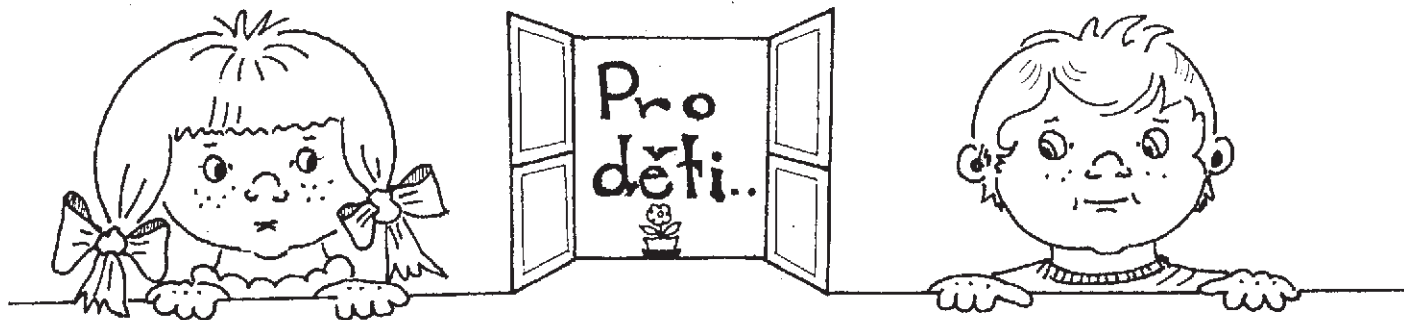
1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď - tj. být v milosti posvěcující neboli v přátelství s Bohem, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoli hříchu, a to i všednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 25. října do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek (viz výše) denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštějí časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena; je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek zásahem církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděljuje a používá pokladu zadostiučinění Krista a svatých. Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým.

Kdo je dobrý, ten bližnímu přeje dobro a z dobra bližního se těší. Jenom zlí lidé jsou závidliví.

sv. Jeroným

LUCERNA

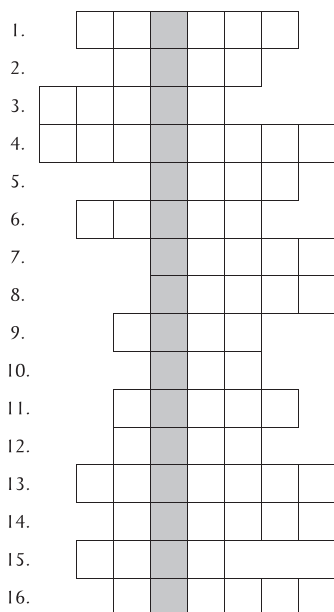
V jedné staré pohádkové knížce je příběh princezny, kterou zavedl do hlubokého lesa zákeřný první ministr. Princezna si s sebou vzala lucernu. V té strašlivé noci k ní přiběhl vlk, ale dívka ho svojí lucernou zahнала, a dokonce mu ožehla chlupy. Zahнала tím plamínkem i zlého rysa. Ale přišla bouře a lucerna jí zhasla. „Ach ne!“ Ted si dívka připadala opravdu sama. Vstala a začala bloumat mezi stromy. „Prosím vás,

Materiál vytvořilo © Katechetické středisko AP 2020

Kdo jsou svatí?

Mt 5, 1-12a (liturgický překlad)
Slavnost Všechných svatých

Už název dnešní slavnosti nám napovídá, koho si dnes připomínáme. Víte, kdo jsou svatí? Jednu definici se dozvíte, když doplníte slova z textu dole na stránce do křížovky.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na ____ (12), a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ____ (5) a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, ____ (8) jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení ____ (2), neboť oni dostanou ____ (9) za ____ (4). Blahoslavení, kdo ____ (7) a žijí po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého ____ (11), neboť oni budou vidět ____ (15). Blahoslavení tvůrci ____ (14), neboť oni budou nazváni ____ (1) syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni ____ (10) spravedlnost, neboť jejich je ____ (13) království. Blahoslavení jste, když vás budou ____ (3) mně ____ (6), pronásledovat a vyhlaně vám připisovat ____ (16) špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Svatí jsou lidé, kteří ...

pomozte mi zase rozsvítit lucernu,“ volala k mrakům. Mraky odpověděly hromy a blesky. Ale šípy z nebe byly příliš prudké a lucernu zažehnout nedokázaly. Bouřka se uklidnila stejně rychle jako začala. Nastala neproniknutelná tma. Ve křoví tančilo pár drobných světelek. Byly to světlušky. Princeznička k nim běžela a prosila je: „Prosím vás, dejte mi trochu ohně, abych si mohla zapálit lucernu!“ Ale světlušky se jí vysmály: „To nejde. Naše světlo je jen pro nás. Nic jiného zapálit nedokáže.“ Zklamaná holčička hledala dál. Prosila sovu, která se na ni dívala ze špičky dubu svýma žlutýma očima, zářícíma do noci, aby jí věnovala trochu svého světla. Ale sova místo odpovědi oči zavřela. Vysvitl měsíc. I ten holčička prosila o trochu světla pro svoji lucernu. Ale měsíc se honem přikryl tlustým a měkkým mrakem a nevyšel si jí. Princezna Anna si zoufale sedla na pařez a začala vzlykat. „Nikdo, opravdu nikdo mi nemůže zapálit lucernu?“ Až k ránu, chvíli před úsvitem, přišel do lesa nějaký chlapec na dříví. Měl s sebou ještě zapálenou lucerničku. Od ní si konečně mohla dívenka zapálit svoji lampu a s ní vysvitla i naděje na záchranu.

K zapálení zhasnuté lucerny je potřeba rozsvícená lucerna. Je mnoho vyhaslých lidí. Nevědí, kde brát sílu k životu. Snadno upadají do pasivity a skepse. Ztratili radost ze života. Navenek se smějí a baví, ale v jejich nitru je něco mrtvého. Špatné nálady, pesimismu a hořkosti je čím dál více. Chybí proč žít. Zbývá jen nechat se unášet. Někdy se nedostatek naděje projevuje prostě únavou. Život se stává těžkým a obtížným břemenem. Chybí nadšení a elán. Takový člověk je ze všeho unavený. K zapálení vyhaslého člověka je potřeba rozsvícený člověk.

Bruno Ferrero Sny pro duši

Trpělivost, modlitba a mlčení posilují duši.

sv. Faustyna Kowalská

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Potkají se dva blázni na poušti, jeden nese na zádech budku a druhý kolejnici. Ten s kolejnicí se ptá: „Proč s sebou taháš budku?“ „No, když se tu někde objeví nějaký tygr nebo lev, tak se do té budky schovám a on mě nesežere.“ „A proč ty nosíš kolejnici?“ „No, když se tu někde objeví nějaký lev nebo tygr, tak tu kolejnici odhodím, a to se to pak utíká!“

Po svatbě se ptá ženich faráře: „Kolik jsem vám dlužný za tu svatbu?“ Mladý pane, přispějte, kolik chcete. Například podle krásy vaší nevěsty...“ Ženich vytáhne z kapsy korunu a hodí ji do kasičky. Farář poodejde k nevěstě, nadzvedne jí závoj, aby jí viděl do obličeje, a pak vtlačí ženichovi do ruky 50 haléřů se slovy: „Tady máš drobné zpátky, synu...“

Přichází muž k věhlasnému právníkovi do jeho kanceláře a nejdřív se ptá: „Mohu se, pane doktore, otázat, kolik stojí vaše služby?“ „Ale samozřejmě. Taxa je deset tisíc korun za tři otázky.“ Klient se značně zděsí a říká: „Není to přece jen trochu moc?“ „Je,“ odpoví právník s klidem. „A vaše třetí otázka?“

„Pane doktore, chci se zeptat, jestli žiju zdravě, chci se dožít stovky...“ „Kouříte?“ „Ne.“ „Pijete?“ „Ne.“ „Ani pivo?“ „Ne.“ „A nějaké drogy?“ „No dovoluji.“ „Ponucujete?“ „Ne, dokoukám film od osmi a jdu spát.“ „Ženy?“ „Ne, ženu jsem neměl a nechci.“ „Tak co tu do té stovky chcete dělat?“

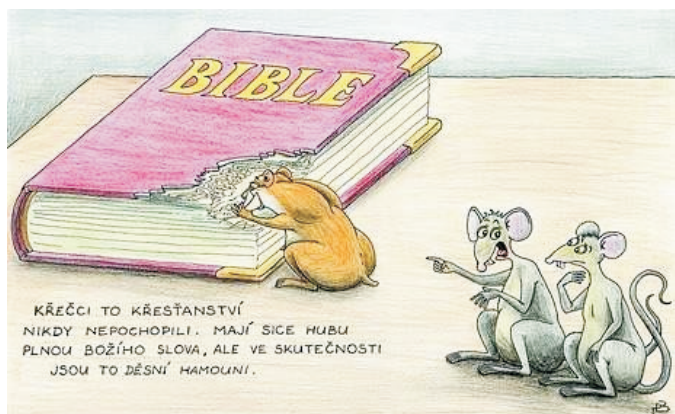
„Moje tchýně k nám přijela jen jednou po svatbě.“ „Tak to máš štěstí.“ „Nemám. Ona ještě neodjela!“

Zákazník vstoupí do holičství, dívá se na ceník a čte: „Holení za 20 a 25 Kč.“ Ptá se: „Za pětadvacet, to je prosím i s masáží?“ „Ne, s náplastí.“

„To jste si vůbec nevšimla, že váš manžel dostal infarkt?“ „No, zdálo se mi to divné, že mi po třiceti letech společného života poprvé řekl: „Ženo, moje srdce!“

Žena je s manželem po dvacetiletém manželství v manželské poradně. Stěžuje si na osamělost, nepochopení, nedostatek lásky... Nekonečně dlouho mluví... Terapeut po nějaké době vstane, obejde stůl, požádá ženu, aby se postavila, a vášnivě ji políbí. Žena si pak pomalu, jako v transu mlčky sedne zpátky do křesla. Manžel to jen pozoruje, ani nedutá. Terapeut říká manželovi: „Tohle vaše žena potřebuje alespoň třikrát do týdne. Mohl byste to pro ni udělat?“ Manžel se na chvíli zamyslí a povídá: „Můžu ji sem vozit pondělky a středy, ale v pátek nemůžu, to chodím na ryby.“

Internetový zdroj

JÁSÁNÍ JAKOŽTO ZBRAŇ PROTI POCHMURNÝM DNŮM

Je to tak? Nejpozději od srpna s nechutí sledujeme, jak se už zase prodlužují stíny. Pěkné sluneční podzimní dny nám to nemohlo pokazit, ale teď před sebou máme temné roční období a to může ovlivnit i naše nitro. Možná i vy patříte k lidem, jimž ponuré denní světlo a brzké stmívání působí značné problémy a které pak přepadne nevysvětlitelná zádušnivost a trudomyslnost. Znam proti tomu zázračný prostředek: zpěv. Zpívat spolu s mnoha dalšími lidmi, nejlépe v chrámovém sboru.

Proč právě v chrámovém sboru? Protože duchovní hudba nám umožňuje z hloubi srdce si stěžovat a z hloubi srdce jásat. S nehlubším žalem a s největší radostí se setkáváme jen v písních, v nichž se obracíme k Bohu. Když se totiž obracíme k Bohu, jde o všechno. To už se nejedná o každodenní malichernosti a občasná krátké nadechnutí. Naše bédování, upěnlivé prosby, chvály i jásání vycházejí z hloubi duše. Při zpěvu si náhle povšimneme, že se v nás cosi otevírá, takže se naše duše rozpíná a může rozkvést. A to osvobozuje.

Již pro žalmisty byla Boží velikost a dobrota důvodem k jásotu. Jistě, Bible zná i těžkosti a zoufalství, ale základní tónina tam nikdy není pesimistická. Žalmisté se nechávali znovu a znovu uchvátit nádhrou světa a zázrakem života a museli chválit Boha. Na koho jiného se měli obrátit, aby mohli dát průchod své radosti a vděčnosti? Žalmy jsou plné nakažlivého jásotu. Žalm 100 začíná slovy: „Plesejte Hospodinu, všechny země!“ a autor 96. žalmu dokonce vybízí k chvalo zpěvu všechno stvoření: „Radujte se, nebesa, zaješ, země... tehdy se rozveselí všechny lesní stromy.“

Chválení Boha působí nekonečnou radost – tuto zkušenost jsem sám učinil už před mnoha lety. Tehdy jsem byl mladý učitel filozofie a kromě toho jsem vedl náš sbor. Občas jsme pořádali koncerty na nádherných místech. Byly to nezapomenutelné chvíle. A čím více jsem při těchto úžasných zpěvech vzhlížel k Bohu, tím zřetelněji jsem vnímal jeho velikost, nádhru a lásku. Když jsem se později stal opatem, potřeboval jsem, jako každý opat, nějaké heslo. Tehdy jsem se rozhodl pro „Jubilate Deo“ – „Jásejte Bohu“. Neboť jásot nad Boží dobrotou se stal náplní mého života a radost z toho, jak mě Bůh vede, mi dodnes pomáhá při modlitbě a při zpěvu v naší mnišské komunitě. Proto vám radím: Zpívejte. Na temné a těžké časy totiž neexistuje žádný lepší prostředek.

Notker Wolf Prokletý mobil

BOHATSTVÍ A SVATOST

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím udělat, abych dostal život věčný?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: Nezapíšeš, nezcižolíš, nepokradeš, nevydáš svou věc, nebuděš podvádět, cti svého otce i matku! On má na to řekl: „Mistře, jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“

Ježíš nikdy neodsuzuje bohatství a pozemský majetek samoučelně. To, co odsuzuje, je přehnané lpění na penězích a na majetku, tedy fakt, že jim podřizujeme svůj život. Toto evangelijní odsouzení má dvojí důvod. První vychází z moudrosti, protože je šilené považovat za hlavní životní cíl hromadění bohatství či stavění mnoha domů, když přece víme, že můžeme kdykoli z tohoto světa odejít. Druhý důvod tkví ve víře. Bohatství nám ztěžuje vstup do Božího království. Snáze projde velbloud uchem jehly.

Raniero Cantalamessa Biblické inspirace

Pán má rád radostné srdce, duši vždy rozesmátou.

sv. Terezie z Avily

Postní almužna 2025 - poděkování

V období postním obzvláště prohlubujeme svůj vztah k Bohu, bližnímu a k sobě samému skrze modlitbu a konání dobrých skutků. A k tomu nám také může napomoci Postní almužna.

Svámi příspěvky jste také v letošní Postní almužně nashromáždili tolik potřebnou finanční pomoc pro konkrétní občany, kteří se ocitli ne vlastním zaviněním v nepříznivé sociální situaci. Za tuto pomoc vám všem patří velké poděkování.

Charita ve spolupráci s farností Vaše návrhy posoudí a zajistí realizaci pomocí takto získaných prostředků.

Děkujeme, že pomáháte s námi.

Postní almužna

Farnost	Rok 2024 Kč	Rok 2025 Kč	Farnost patří do děkanátu
Slavičín	20 844	19 808	Valašské Klobouky
Štítná n. Vlárí	21 300	25 310	Valašské Klobouky
Újezd	13 337	14 818	Valašské Klobouky
Vlachovice	14 534	13 377	Valašské Klobouky

MALIČKOSTI

Bůh je Otec, který se stará i o ty největší maličkosti. Máte-li dost víry na to, abyste prosili, a o dětské srdce, které vidí, bude vám Bůh na společné cestě projevovat svou lásku mnoha drobnými věcmi. Následující příběh ukazuje, jak štedrý a laskavý Otec prolomil bariéru nevíry.

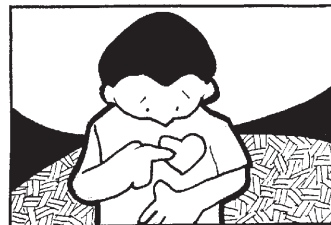
Miluji Pána a odevzdala jsem mu svůj život jako řádová sestra. Ale vždy mi bylo zatěžko uvěřit, že Bůh miluje mě osobně. Věděla jsem, že miluje všechny lidi, a tedy i mě, ale byla jsem pro něj jen jedna z davu. Můj táta mi často říkal úžasné věci, aby mi vyjádřil svou lásku, jako třeba: „Jsi moje oblíbená dcera.“ Víím, co tím chtěl říct, ale já jsem přece byla jediná jeho dcera! Přistupovala jsem k těmto výrokům s nedůvěrou a nepouštěla jsem si je k srdci. Pocity méněcennosti a nemilovanosti obklopovaly mé srdce jako neproniknutelné zdi. Mé vnímání sebe samé nemělo s vírou nic společného, bylo třeba, aby do něj pronikl Bůh.

Až na jedné duchovní obnově jsem byla konfrontována s nejistotou a prázdnotou ve svém srdci. Vnitřní hlas, který mi říkal, že za nic nestojím, byl hlasitější než hlas Boží. Říkala jsem si: „Jak bys mě mohl milovat?“ dlouhé dny jsem byla zavalena touto lží. Náhle však do mého nitra pronikl hlas Otce: „Jsi má oblíbená dcera.“ Protestovala jsem: „Jak můžu být tvá oblíbená?“ Promluvil ke mně znovu a tentokrát jeho šepot proniknul mé srdce: „Protože jsem ti dal přednost před svým Synem.“ Jeho slova prolomila zdi kolem mého srdce. Miluje mě! Vyvolil si mě! Nechápu proč, ale nyní vím, že jsem jeho oblíbená, že si mě vyvolil.

V následujících dnech té obnovy jsem zakoušela jeho něžnou lásku, jeho štedrost, laskavost a nesmírnou pozornost vůči mým přáním. Stála jsem na břehu moře a sledovala, jak v dáli nad vodami zuří bouře a pomalu mizí za obzorem. Od malička jsem milovala bouřky, krátce jsem se dokonce věnovala meteorologii. Zašeptala jsem: „Otče, mohl bys obrátit tu bouřku a poslat ji směrem sem?“ V následujícím okamžiku se zvedl vítr a hnal mračna směrem ke mně. Mé srdce se zachvělo, když jsem spatřila kolem proplout kapustňáka. A hned za ním trnuchu. „Páni!“ silně jsem v tom vnímala jeho osobní lásku ke mně.

Znovu jsem zašeptala: „Otče, možná už to přeháním, ale tak ráda bych viděla delfína...“ O chvílku později vystrčil z vody hlavu delfín, vyhodil do vzduchu rybu a přímo přede mnou ji chytil do tlamy.

Když vzpomínám na tyto chvíle, vybaví se mi slova mého tatky: „Jsi má oblíbená dcera!“ Teď už chápu, že to byl můj nebeský Otec, kdo ke mně celou tu dobu promlouval.

Proste Otce o drobné připomínky jeho náklonnosti, zvěte ho i do sebemenších záležitostí. Proste ho o pomoc, když se snažíte soustředit na pracovní úkoly, o klidnou cestu, když sedáte do auta, nebo o slovo pro vás, když otevíráte Bibli. Ježíš chce, abychom věděli, že můžeme očekávat Otcovu pomoc ve velkých i malých věcech a že dostaneme všechno, co potřebujeme, abychom naplnili své životní poslání. Otec nám chce tyto věci dávat, ovšem v kontextu láskyplného vztahu, v němž prosíme, hledáme a tlučeme. Chce, abychom dostali, našli a bylo nám otevřeno, když hledáme jeho srdce. Kráčíme-li životem jako synové a dcery, zmocnění Duchem Svatým a pod Ježíšovým vedením, smíme Otcovi přednášet své potřeby a očekávat jeho láskyplnou péči. To neznamená, že všechno dopadne přesně podle našich představ, ale můžeme čekat dobré věci a rozpoznávat v nich Otcovu starostlivost. A jak porosteme ve vztahu s ním, objevíme radost z toho, že smíme rozmlouvat s Otcem a budeme mu důvěřovat v tom, co mu svěříme. Půjďme dál s vědomím, že kdykoli přicházíme k Otcovi ve jménu Syna, vždycky jsme vítáni.

Neal Lozano, Matthew Lozano
Otcovo srdce

TOUŽÍM PO ZIMNÍM SPÁNKU

Na měsíci listopadu mám ráda jeho vůni. Listů už opadalo nebo právě opadá, všechno v přírodě se ukládá k zimnímu spánku. Zářivé barvy podzimu se zklidňují do hnědé a zelené, stěhovaví ptáci odletěli do teplých krajín. Poslední kvetoucí chryzantémy se bojí přízemních mrazíků. Venku je klidnější a tišeji. Později se rozednívá, dříve se stmívá. Pokud ještě jsou slunné dny, snažím se vyhřívat jako kočka. Nasávám teplo do zásoby. Myslím, že toužím po zimním spánku.

Zpočátku to bylo podvědomé, ale nyní to dělám zcela vědomě. Zpomaluji a přepínám na zimní režim. Déle spím. Dopřávám si více klidných chvil s dekou a horkým čajem, výrazně stoupá moje spotřeba svíček. Potřebuji nějak promyslet a strávit, co všechno jsem v předchozích měsících viděla, slyšela a zažila. Rovnám myšlenky a vzpomínky a zkoumám, jak ke mně mluví. Modlím se za hloubku moudrosti. Chci rozumět, jestli pořád vím, kam moje cesta vede a jestli jdu správně. Od listopadu už nepřijímám pozvání k besedám nebo přednáškám. Nikam nechci jezdit. Je zima. Zas až na jaře nekam vyrazím. Teď šetřím silami, protože už z minulých let pamatuji, že v zimě je pro mě všechno trochu namáhavější než na jaře nebo v létě. V knihupectví právě startuje prodejní sezóna a potřebuji právě tam napřít všechny svoje síly.

Jen zřídka se odhodlám jít na koncert nebo do divadla a naopak pravidelně chodím na teplé obědy. Zdá se mi, že se mi respektování jiného rytmu ročních období vyplatí. Chce se mi totiž právě dělat to, co je pro tyto temné, krátké a chladné dny příjemné. Nedělám si násilí, dovolím si být i trochu unavená a líná. Klidně strávím sobotní odpoledne v posteli. V létě by mě to ani nenapadlo. V listopadu si nic z toho nevyčítám. Co si v listopadu vyčítáte vy?

Hana Pinknerová Být blíž

Je dobré si občas odříct něco dovoleného, abychom pak nad nedovoleným snadněji zvítězili.

sv. Řehoř Veliký

Křty

Říjen

Alexandr Sudek
Vilém Kozubík
Marika Slovákova
Lukáš Hofschneider
Denis Bonk

Pohřby

Září

Josef Barcuch, 1943, Nevšová
František Žeravčík, 1950, Divnice
Alois Macek, 1941, Slavičín
Říjen
Jiřina Žirková, 1938, Slavičín
Anežka Kamenčáková, 1942, Slavičín
Bronislav Řihák, 1967, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

- 1.11. - 7.11. Studénková M., Salvetová ml., Burešová,
Studénková P., Florešová, Durdáková H.
8.11. - 14.11. Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková,
Nováková, Psotová, Janoušková
15.11. - 21.11. Zlámalová, Peniašková, Studeníková,
Lysáková, Dubska, Habancová
22.11. - 28.11. Hlavicová, Cvešperová, Florešová,
Kovaříková, Pfeiferová, Novotná J.
29.11. - 5.12. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková,
Žáková, Štulířová, Bartošová
6.12. - 12.12. Bohuslavice
13.12. - 19.12. Hrádek 3
20.12. - 26.12. Rokytice
27.12. - 2.1. Chovančíková, Machů, Humpolová st.,
Studenková, Adámková

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Citáty v rámečcích ve spodní části stránek jsou moudrostí našich světců – internetový zdroj.

PODZIM

Podzim. Je krásný? Smutný? Radostný? Pro toho, kdo miluje teplo, slunce a světlo, může být podzim se svými mlhami a brzkým stmíváním zdrojem skleslé nálady. Pro zahrádkáře naopak radostnou dobou sklizně a chvílí uspokojení nad výsledky mnohaměsíční námahy. Pro lyžaře časem očekávání prvního sněhu. Ale je ještě jiný úhel pohledu. Pro ty z nás, co mají dávno za sebou oslavu abrahámovin, je podzim v přírodě také připomínkou podzimu života. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – „dušičky“ – nám to připomíná.

Jak vlastně člověk podzim života prožívá? Jako smutné ohlédnutí za mládím, za časem velkých plánů a dostatku sil? Nebo jako dobu pokojného sbírání ovoce? Možná je pro někoho nejsnazší o stáří raději nepřemýšlet...

Památka zesnulých a naše cesty na hřbitov nám připomínají, že náš pozemský život je opravdu konečný. A vzpomínky na ty, kteří už z tohoto světa odešli, nás mohou s konečností smiřovat. Teprve pohled na celek skončeného života nám ukazuje, jakou cenu život vlastně má. Že ovoce života není zanedbatelné. A kolik toho dává dalším generacím.

Po podzimu přichází v přírodě každý rok opět zima a jaro. Po smrti se ale otevírá možnost plného života s Bohem, vyústění naší pozemské cesty. Vezměme tedy na milost podzim, pokud se nám nelíbí – ten krásně barevný se žlutými a červenými listy, zralými jablky a chutnými ořechy. A vezměme také na milost náš podzim života – období životní sklizně, vděčnosti, osvobození od mnoha plánů. Je to neopakovatelný čas vyhlížení cíle naší cesty. Vnímání místa, kde nás čeká Bůh...

Aleš Opatrný

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**

Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) :

739 245 911

Mons. P. Marian Dej (soukromě):

731 919 369

E-mail: faslavin@ado.cz

Web: www.faslavin.cz

Farní knihovna (na faře):

Knihovna je otevřena každý sudý týden v úterý od 15 do 17 hod.

PRavidelné BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČINĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavin.cz

1.11. **Slavnost Všech svatých** (Mt 5, 1-12a)

2.11. **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé**

(Mt 25, 31-46)

4.11. sv. Karel Boromejský (Lk 14, 15-24)

9.11. **Posvěcení lateránské baziliky** (Jan 2, 13-22)

11.11. sv. Martin (Lk 17,7-10)

13.11. **Svátek sv. Anežky České** (Lk 17, 20-25)

16.11. **33. neděle v mezidobí** (Lk 21, 5-19)

17.11. sv. Alžběta Uherská (Lk 18, 35-43)

18.11. Posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla

(Lk 19, 1-10)

21.11. Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě (Lk 19, 45-48)

22.11. **sv. Cecílie** (Lk 20, 27-40)

23.11. **Slavnost Ježíše Krista Krále** (Lk 23, 35-43)

25.11. sv. Kateřina Alexandrijská (Lk 21, 5-11)

30.11. **1. neděle adventní** (Mt 24, 37-44)

sv. Ondřej

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 30.11.2025 na 1. neděli adventní. Uzávěrka bude v neděli 16.11.2025. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!